

Lunga istorie a măhramei

09 aprilie 2004

Gili Cârstea

Când a coborât de pe munte cu al doilea set de table ale legii, fața lui Moise strălucea de slava lui Dumnezeu. El avusese o experiență unică. A fost doritor și dispus să privească o demonstrație completă a caracterului lui Dumnezeu. Dar poporul lui era îngrozit. Nu îndrăzneau să se apropie de un asemenea extraterestru. Moise a trebuit să acopere slava lui Dumnezeu cu o măhramă.

Acest caz are implicații serioase pentru starea bisericii de astăzi. Pavel spunea că măhrama era la mare căutare în timpul lui. Cum se face că măhrama lui Moise a supraviețuit până în ziua de astăzi?

Dumnezeul nostru sensibil a văzut că poporul Său nu este pregătit sau dispus să primească și să adore un Dumnezeu cu un asemenea caracter iubitor, milos, pașnic, umil, amabil, non-violent, exact ca un serv. Un Dumnezeu servitor era cu totul inacceptabil pentru un popor plecat spre cucerirea lumii. Ei aveau nevoie de un luptător. Când a venit să descopere lumii caracterul Tatălui Său, Hristos a găsit exact aceeași situație. Sinedriul aștepta același luptător care să le ofere lumea la picioare prin forța armelor. Acesta era Mesia visurilor lor. Așa a funcționat mereu principiul măhramei lui Moise. Cum a ajuns până la noi?

Se poate că Dumnezeu a spus astfel lui Moise: “Dragul Meu prieten, nici o șansă ca poporul acesta să Mă accepte așa cum sunt Eu. Voi pune pe umerii tăi o mare răspundere. Va trebui să scrii Istoria Sacră cu o măhramă pe ea. Pune un văl peste Scriptură, prezintă-Mă ca pe un om, ca poporul acesta să se poată apropia de Mine. Ei nu sunt dispuși să asculte. Ei vor un Dumnezeu sever și aspru, la care să se închine din teamă, nu din apreciere și dragoste. Dar, pentru moment, teama este mai bună decât încumetarea și păcatul. Pentru binele lor, va trebui să pui măhrama peste Cuvântul Scris. La momentul potrivit, le voi trimite un prooroc ca tine, care să dea la o parte măhrama. Deocamdată, singura opțiune rămâne măhrama. Da, ne luăm un risc mare de a fi înțeleși greșit, dar altfel riscăm distrugerea totală a acestui popor.”

Astfel a ajuns Moise să pună o măhramă peste slava (caracterul) lui Dumnezeu, în toate scrierile lui. Sinedriul obținuse profilul corect al lui Mesia studiind pe Moise.

Comparând astfel pe Dumnezeu Scripturii cu Noua Versiune Întrupată, deosebirile erau șocante, de nesuportat.

Chiar și pentru ucenici noua față a caracterului lui Dumnezeu era șocantă. Să-i iubească pe romani? Să mănânce cu păcătoșii? Să ierte pe prostituate? Să poposească acasă la scârboșii de vameși? Și mai grav, să Se poarte ca un servitor? Despre incidentul de la ultima cină, EGW spune: "Petru nu suporta să-L vadă pe Domnul lui, despre care credea că este Fiul lui Dumnezeu, că se poartă ca un servitor. Tot sufletul lui s-a revoltat în fața acestei umilințe."

Sufletul lui Petru este sufletul neamului omenesc. El "se revoltă" și astăzi în fața unei descoperiri clare a caracterului lui Dumnezeu. Ori de câte ori măhrama este dată la o parte, ne trezim față în față cu Servul Servilor. Iar atât timp cât nu suntem dispuși să privim cu respect, cu reverență, chiar cu adorare, pe cel mai neînsemnat dintre servitori, nu va fi sigur să privim la Dumnezeu fără măhramă. Pentru mândra inimă omenească este de neimaginat ca "Cineva egal cu Dumnezeu să se poarte ca un servitor al ucenicilor Lui" (DA 649).

Suntem noi astăzi gata, nu să ieșim în lume cu acest caracter al lui Dumnezeu, dar cel puțin să-l acceptăm în inima noastră și să privim în Sfânta Scriptură, fără măhramă, direct în fața aceluia Servitor disprețuit și părăsit de oameni de-a lungul întregii istorii omenești?

Când Hristos a făcut pasul final în prezentarea Tatălui Său ca un Serv al Servilor, perdeaua din templu s-a rupt de sus până jos. Aceasta era o invitație de a privi la Dumnezeu fără teamă și groază. Dar această invitație este disprețuită până astăzi. Măhrama zace peste Bibliile noastre, iar noi ne întrebăm mereu de ce oare a doua venire se tot amână.